

UNITÁRIUS ÉLET

XII. ÉVFOLYAM, 6. SZÁM

1958. JÚNIUS HÓ

„Igazság által leszel erős”

(Ézsaiás LIV. 14.)

Ez a profétai jövendölés csírázott ki lelkemben ott a Parlament kongresszusi termében, amíg a beszámolókat és felszólalásokat hallgattam az Országos Békekongresszus ülésén június 7–8. napjain. Népünk minden rétegéből, úgyszólván uniszóló csendült ki, mint valami hatalmas tavaszi áradás, a béke vágya, a béke szerelme, úgyannyira, hogy azt lehet mondani: ez a másfél napig tartó országos kongresszus valósággal a béke himnusza volt, amely elemi erővel zengett egy nép ajakán. S ahogy a különböző országok küldöttei rendre vallomást tettek saját népük békeakaratairól, egyszerre csak azt érezte az ember, hogy tengerré duzzad ez a magyar lelkiáradás és elönti a világot, hogy áldott hullámveréseivel most már sodorja, kényszerítse a történelmet Stockholm felé, a népek csúcstalálkozójára.

Valóban a béke megnyilatkozása volt ez a kongresszus. Nem hangzott el egyetlen bántó kifejezés, nem tört fel egyetlen sértő szándék, csak permetezett a tiszta érzések és az okos érvelések szakadatlan magvetése, mint egy csöndes májusi eső, melynek nyomán szinte észrevétlenül szökken szárba mindnyájunk lelkében az ézsaiási jövendölés beteljesülő bizonyossága: Többé soha sem lehet kétséges, hogy „egyetlen fegyver sem lesz jószerencsés”, melyet a béke ellen készítenek bárhol a világon. Mert mindazok, akik a háború és béke borotvaélre állított harcában a béke hívei vagyunk, mi az egyre szaporodó milliók, az „Igazság által vagyunk erősek”. És ez a világon a legnagyobb dolog, mert erősnek lenni az igazság által, magát a győzelmet jelenti. És, hogy ez valóban így van, azt mi unitáriusok tudjuk a legjobban. Hiszen a mi egyházunk alapítója saját vérével írta végrendeletében a dévai börtön penészes falára: „Semmi sem fogja az igazságot útjában feltartóztatni.” Nekünk négyszáz esztendő örökségünk e megnyugtató tudat. Ha az igazság ereje nem védett volna, elleneink az elmúlt századok alatt leszakítottak volna a lét fájáról, mint ahogy a védtelen rügycet letöri a vihar az ágról.

Az igazság ereje azonban ott élt állandóan bennünk. Megsokszorozta erőnket. Megoldotta még a megoldhatatlan kérdéseinket is. Tettre ösztönzött. Gazdaggá tette szegénységünket és lángpallósával tartotta fel ellenségeinket. Az igazságnak csodálatos ereje van. Hiába vették el az ellenreformáció alatt a kolozsvári főiskolánkat. Igazság az, hogy a gyermeknek joga van a tanuláshoz és ennek az igazságnak az erejével Szentábrahám Mihály püspökünk diákjai maguk építettek lakószobákat és tantermeket maguknak s tovább tanultak. Egykori iskoláinknál voltak ösztöndíjak a legjobb tanulók jutalmazására. Annáleseink hőskölteményeket őrizgetnek az igazság erejének kiteljesedéséről. Ha mi unitárius diákok nem tudtunk elég eminensek lenni, egyházi iskolánk ösztöndíjait rom. kat., ref. vagy izraelita diákok nyerték el előlünk.

Ha egyszer egy gondolat az igazság erejébe ver

gyökeret, azt többé útjában nem lehet feltartóztatni, mert a gondolatok, melyek az igazság által erősödtek meg, legyőzhetetlenek. És micsoda igazsága van az édesanyának, aki boldogságra, mosolyra, derűs lelkihangulatra szüli és neveli gyermekét! Micsoda igazsága van a dolgozó férfinak és nőnek, aki félti az üzemét, melyet a romokból épített újjá, s melynek falait Kőműves Kelemenként saját könnyével és vérével forrasztott össze, hogy pusztító erők romboló szándéka le ne dönthesse többé soha! Micsoda igazsága van minden népnek, amely megérett a szabadságra és önállóságra s letépi magáról gyámságának elviselt rongyait s felékesíti életét a szabadság és a függetlenség palástjával, s kinőtt köntösét visszaadva szabójának, a maga készítette ruhában jár ezután! Micsoda igazsága van egy nemzedéknek, amely két szörnyű háború tantalusi kínjait átélve, kezébe veszi és erősen fogva, viszi a béke zászlóját a végső győzelem felé, hogy tudásával, technikájával és lelki jó szándékával megépítse fundamentumát egy békés, boldog világnak, mely nem kovácsol többé fegyvert és minden anyagi és szellemi képességét arra fordítja, hogy üdvösséggé tegye a maga és gyermekei életét!

Ezeknek az igazságoknak pedig olyan erejük van, amellyel szemben soha semmiféle fegyver sem lesz jószerencsés. Mert az élet és a lélek törvényei ugyanazok a világ minden részén és az embernek alaptermészete, hogy szereti a jót, a szépet, a nyugalmat, a boldogságot, a békét. Amit pedig az ember egyszer megszeretett s szakadatlan, hosszú, nehéz harc, mérhetetlen áldozatok árán meg is szerzett, nem veheti el tőle senki, mert ragaszkodik hozzá, küzd a megtartásáért és megvédi azt minden fenyegető veszéllyel szemben.

Amíg ezeknek a gondolatoknak a körvonalai kirajzolódtak bennem ott a Békekongresszuson a Parlamentben, eszembe jutott, hogy mennyi tennivalónk van még kint a magyar életben. Hiszen még jóformán csak a kezdet kezdetén vagyunk. Arra gondoltam, hogy ott hömpölyög mellettünk a Duna, melynek valamását egykor, egy mámoros éjszakán, elleste s lánglelkével szavakba égette Ady. Szelíd hullámai símogatóan nyaldossák a parlamentek királynőjének kőbe faragott bokáját s apró habjaiban ezer évek óta tengernyi energia kergetőzik keresztül hazánkon, miközben még sok százezer kis parasztház tárja ki ablakait a világosság után. Kell jöjjön egy nemzedék, amely tudásával és technikájával megduzzasztja egyszer az ős folyót s fölfogja energiáját. Szóval van itt még sok tennivaló. Mégis az volt az érzésem, hogy mint a világra segített gyermek az első lélegzetvétel után, halkan nyöszörög már sorainkban az Evangélium és azért mi már egy kicsit mégis boldogok vagyunk. Mert üdvösséges valóság a hegyen prédikáló ember szelíd tanítása: „Boldogok a békességre igyekezők”, mert ők győzelmesek lesznek az igazság ereje által s példájuk nyomán egyre követelőbb a kiáltás: Emberek, békét a világnak!!

Pethő István

A JÓ ÜGY SZOLGÁLATÁBAN

Az angliai unitáriusok hetilapja, a „The Inquirer” (A kutató) szerkesztője, E. G. Lee lelkész, 1958. március 15-én felhívással fordult az angliai unitárius gyülekezetekhez. E cikkben felhívta a gyülekezetek figyelmét arra a parancsoló helyzetre, amit a nukleáris háború veszedelem az emberiségre jelent. Ez a veszedelem az emberi nem életét érinti. Felhívta a gyülekezeteket, hogy 1958. május első vasárnapján az egyik istentiszteleten a szolgáló lelképásztorok az atomháború veszedelemére hívják fel a hívek figyelmét. Kérte, hogy a közös elhatározás és a közös állásfoglalás dokumentálása céljából a gyülekezetek előzetesen közöljék a szerkesztőségnek, hogy kik kívánnak ebben a tiltakozó hadjáratban részt venni. Május negyediké után pedig küldjenek be egy rövid összefoglalást az elmondott beszédekről.

Az Inquirer május 17-i számában, a már beérkezett beszédkiadvatok alapján, a szerkesztő örömmel állapítja meg, hogy a gyülekezetek a vártnál nagyobb számban feleltek a felhívásra. A beküldött beszédvázlatok anyagát későbbi időpontban részletesen taglalni fogja, most már előjáróban két megállapítást tesz:

A lelképásztorok — írja — felelősségéről tanúskodnak a beküldött beszédvázlatok. A beszédekben konkrét tényeket ismertettek, melyek vallásos felelősségérzetből fakadóan. A beszédekből az emberiség jövője felett érzett aggodalom olvasható ki.

Az angliai unitárius lelkészek fentebb röviden ismertetett akciójához az amerikai unitárius és univerzalista lelkészek egy része is csatlakozott. Érdekes megemlíteni, hogy e mozgalom első megnyilatkozásáról éppen az Egyesült Államok Illinois államából kaptak hírt. Ebben az államban van Chicago városa, ahol 1958. augusztus 9—15. napjain tartják — mint arról már hírt adtunk — az unitárius és más haladó keresztények és nem keresztény vallások képviselői XVI-ik világkongresszusukat.

Az Inquirer említett száma közli az Evanston városban működő univerzalista gyülekezetek lelkészei által május negyedikén mondott fohász egyes részeit, melyekből az alábbi mondatokat emeljük ki:

Tudjuk, hogy a nukleáris háború és a modern háború bármilyen formája az emberi civilizáció végét jelentheti. Úgy érezzük, hogy a nukleáris háború bármely pillanatban kirobbanhat emberek, vagy gépek hibájából. Tanítsd meg az emberiséget arra — írja az evanstoni megnyilatkozás —, hogy kezdje meg az egyetemes leszerelést, és szüntesse meg a nukleáris fegyverekkel való kísérletezést. Tudatában vagyunk az elválasztó ideológiai különbségeknek, s azt is tudjuk, hogy ezek folytatódni fognak, de enyhítsd a feszültséget gazdasági és kulturális kapcsolatok létrehozása útján.

A nagy és nemes ügyek szolgálatára kötelezzük el most is magunkat — írják az elgini univerzalisták —, amikor az emberiség ügyében megszólalunk. Dolgozni akarunk az egész világot szabályozó rendért, melyben a világ népei békében élhetnek egymás mellett, s így egyaránt részt kérhetnek a közös élet gyümölcseiből, de teljesíthetik a közösséggel szembeni kötelezettségeiket is. Nem akarjuk támogatni azokat, akik a természet erőit természetellenes módon az emberiség elpusztítására akarják felhasználni.

Az Inquirer május 17-i száma felhívja az angliai és más unitárius gyülekezeteket, hogy az atomveszély kérdéseit vitaüléseken beszéljék meg, s e megbeszélések eredményét 1958. július hó közepéig hozzák a szerkesztőség tudomására.

A béke és a népek közötti barátság hónapjában örömmel olvassuk azt, hogy más népek, velünk egy hitet valló fiai, a jó úton járnak, s a maguk módján és szokásaik szerint a békeharc aktív katonáivá válnak

Ferencz József

Az unitáriusok viszonya az anabaptistákhoz a XVI. században (A májusi számban megjelent cikk folytatása)

Most lássuk, mit mond a könyv a keresztségről. A keresztség csak mutató jele a belső keresztségnek, amely szentlélekkel léssen, belől lélekben, az újonnan születésben. A keresztség jelzi a testi kívánságoknak és a bűnös testnek letételét és a Krisztussal való eltemetkezést és a hit által új életre való feltámadást, a szentléleknek vezérlése szerint. Mert nem használ semmi külső jel önmagában, az igaz hit nélkül és az újonnan való születés nélkül és annak igaz gyümölcse nélkül, amelyek az igaz keresztényi szeretet, az ártatlan és szentséges élet.

Mint látjuk, ugyanaz a felfogás, ami a morva anabaptistáké volt.

De Dávid Ferenc nem maradt meg az elméletnél, unitárius egyházával az 1578. év március havában tartott zsinaton elfogadtatja a kisdetek keresztelésének megszüntetését. Azt mondta erre a régebbi unitárius egyháztörténetírás, hogy Dávid elítéltetése után 1579-ben tartott zsinat visszaállította a gyermekek keresztelését. Ez igaz, de újabban a kutatás sok olyan adatra tud rámutatni, amely azt bizonyítja, hogy a visszaállítás csak papíron történt, — az életben, a valóságban nem keresztelték a gyermekeket Dávid halála után sem. Megcáfolhatatlan bizonyítékul szolgálnak erre elsősorban a jezsuita jelentések. Fogarásról 1590-ben elúzi az unitárius papot új földesura Báthory Boldizsár, elveszi a templomot is s Vásárhelyi Gergely jezsuita pátert hozza Fogarasra. Ez azt jelentette a többségnek, hogy alig volt gyermek a városban, aki kereszttel lett volna. 14, 16 és 20 éveseket is keresztelt most, miután szüleiket kényszerítették katolikus

hitre térni s velük gyermekeiket. (Weress E. Erdélyi Történelmi források V. kötet 31, 35. l.) Ugyancsak megmaradt Carrillo Alfonz jezsuita jelentése 1593-ból és 1594-ből. Eszerint Székelyudvarhelyt, amely eddig az „áriánusok” eklézsiája volt, átvették s a jezsuita páter 10, 20 éveseket keresztelt. (Carrillo Á. jevelezése I. kötet 43, 55. l.)

De püspökeink is ugyanazt vallják. Így pl. Toroczkai Máté (1601—1615) szerint csak a pogányokat kell megkeresztelni. Kátéjában kérdezi: Kinek való a mosogatás? (keresztség) Feleli: Az olyan pogány embernek, aki Isten nélkül, Krisztus nélkül és a keresztényi gyülekezeten kívül vagy, hogy mikor a Krisztusban való hit által megtisztul, ezt a belső tisztulást a külső mosódással megmutassa. Következő kérdése: A keresztény ember gyermekét meg kell-e mosogatni? Nem kell, — feleli. Mi szükség azt megmosni, aki születésével hozza a szentséget; a szent gyökérnek szent az ága. (Benczédi P.: Az unitárius hitelvek kifejlődése. 39. l.)

Az 1626-ban kiadott *Disciplina ecclesiastica* azt mondja a keresztségről, hogy majdnem teljesen el volt hanyagolva egyházunkban s visszaállítását javasolja. Csakhogy e rendszabályokhoz kiadott utasítások sem teszik kötelezővé a keresztelést. Mindössze annyit mondanak, hogy a mely egyházközségben a szülők kívánják, ez a helyi szokás szerint kiszolgáltatható. Azután hozzáteszi az utasítás: Gondot kell fordítani az emberekkel annak megértetésére, hogy a kisdetek

(Folytatás a 3. oldal alján)

AZ EVANGÉLIUM FÉNYÉNél...

„...a Szentlélek... eszettekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek” Ján. 14. r. 26. v.

Az első pünkösd tökéletesen igazolta ezt a tanítványokhoz intézett jézusi mondást, amelyet Ő kétséget kizáróan bátorításnak, biztatásnak szánt. Különben a lélek természetéhez tartozó tulajdonságok kutatása közben mi magunk is rájövünk arra, hogy egészen magától értetődő dologról van itt szó. Amit ugyanis Jézus mondott a tanítványainak három éven keresztül, amit megtanított nekik a legkülönbözőbb dolgokról, általában az a szellem amit Ő képviselt szóban és cselekedetben, mindaz megfelelt az isteni igazságoknak, az teljes mértékben megegyezett az isteni világ belső törvényeivel. Ha most már figyelembe vesszük azt a tapasztalati tényt is, hogy a nagy igazságok, ha áthatják az emberi valót, ott benn életerővé, majd megismerő erővé válnak, akkor könnyen megérthetjük, hogy csak éppen valami „mágnes” hiányzott, ami „kihúzza” a tanítványokból a bennük levő tényleges tartalmat. Ez volt a szentlélek ereje az első pünkösd alkalmával. Alkalmas volt-e erre a „művelő” a szentlélek ereje? Alkalmas volt, mert a szentlélek ereje Istentől való; magasztos, tiszta, tökéletes, szent, isteni erő. Hangsúlyoznunk kell, hogy erő. Ami pedig a tanítványokban volt, mint igazságtartalom Jézus munkássága következtében, az is megegyezett azzal ami isteni. A lélek síkján pedig az egyneműek vonzák egymást: a tiszta a tisztát, a jó a jót, a szép a szépet, az igaz az igazat. A szentlélek ereje tehát kihozta a tanítványokból azt, ami bennük volt, vagy ahogy az idézett bibliai szöveg mondja: eszükbe juttatta azt, amit nekik Jézus mondott. Ezért tudták hamisítatlanul hirdetni a jézusi evangéliumot s ezért volt erejük cselekedni annak szellemében. S hogy ez a jézusi szellem mire képes a maga tiszta mivoltában, azt az első pünkösd és az azutáni események, valamint az első keresztények hősi élete bizonyítja, s — hála Istennek — unitárius életünk is sok szép példát tud felmutatni.

A pünkösd utáni idők a mi mai életünkre is elkövetkeztek. Testvéreim! Bizonyoságot tehetünk arról, hogy van-e bennünk olyan tartalom, olyan benső erő, amit kiválthat belőlünk s aktivizálhat az élet számára Isten szent lelkének ereje; az az erő, amely a maga szüntelenül tartó működésében a gondviselés formájában hull reá drága áldásként életünkre! Az életet jól meg kell gondolni, csodálatos lehetőségeit fel kell használni, bele épített törvényszerűségeit rendre-rendre meg kell ismerni s akkor látjuk, hogy bizony sok a tennivalónk, de érezzük azt is, hogy minden rendelkezésünkre áll, anyagi és szellemi téren egyaránt ahhoz, hogy legszebb eszményeink valóra váljanak s ennél fogva lényegében könnyebbé válik életünk. Ámen.

Bence Márton

(Folytatás a 2. oldalról)

keresztelését sem Krisztus, sem az apostolok nem rendelték el és nem állapították meg, hanem az egyház hozta be, amit a botránkozás kikerülése okából tűrni lehet. (Tóth György: az Unitárius Egyház rendszabályai 24. 1.) Ez tehát az unitárius egyház hivatalos álláspontja.

Csak az 1638-i deési egyességbe véteti fel I. Rákóczy György a következőket: A kisderek, gyermekek Atyának, Fiúnak és Szentléleknek nevében kereszteltesse meg. Ezt most már be kellett tartani a papoknak, mert a fejedelem I. Rákóczy György „sub poena notae infidelitatis”-sal, ugyanis a hűtlenségért járó állami büntetéssel fenyegette meg őket, ha nem tartják meg a deési egyesség pontjait. Így, amint látjuk, körülbelül 70 évi tartott egyházunkban, az anabaptista hatás alapján, a gyermekkeresztelést elvető szokás.

Botár Imre

Békegyűlés a népek barátsági hónapja keretében

A Magyarországi Unitárius Egyházkör lelkészeinek és a nagybudapesti unitárius gyülekezetek presbiteriumainak 1958. május 28-án d. u. 6 órakor, a népek barátsági hónapja alkalmából tartott békegyűlése az alábbi határozati javaslatot hozta:

„Az 1958. május hó 28-án tartott országos lelkészi és nagybudapesti presbiteri értekezlet résztvevői, megerősítve az unitárius egyház eddigi határozatait, az Országos Béketanácsához fordulnak és ünnepélyesen kinyilatkoztatják, hogy az egész unitárius egyház és annak hívei a béke aktív harcosainak vallják magukat és minden erejükkel arra törekcsenek, hogy a kelet és nyugat közötti feszültség enyhülésével a népek egymás közötti barátsága megeremődjék. Képviselni kívánjuk azt a szellemet, hogy a békés egymásmellett élés gondolata világszerte megvalósuljon.

Harcolunk azért, hogy a nukleáris fegyverekkel való kísérletezést, a Szovjetunióhoz hasonlóan, mindenütt szüntessék meg és minél hamarabb jöjjön létre a csúcstalálkozó, ahol egymás érdekeinek tiszteletben tartásával teremtsék meg a világ békéjét, amelyben — hisszük —, hogy népünk és egyházunk megtalálja a maga méltó helyét és betölti hivatását. Isten áldása legyen mindannyiunk béketörekvésén”.

Az országos lelkészi konferencia keretében (máj. 28—30.), melyen gyülekezeteink valláserköcsi és anyagi problémáiról, valamint békeszolgálatunk kérdéseiről s a szószéki szolgálatok ellátásáról volt szó, május 30-án d. e. 11 órakor Huszti Kálmán református lelkész, a Konvent külügyi osztálya vezetője tartott előadást „Vallási élet a Szovjetunióban” címen.

A szenvedések nyoszolyáján

„Van az emberi szenvedésnek olyan foka, amelynek kietlen magasságában mindenki egyedül van a maga belső világával és sem a külső bajok nem érnek fel hozzá, sem részvétet nem tud érezni”.

James Hilton az emberi lélek mélységeit feltáró eme szavainak benső igazságát csak az tudja átérzeni a maga teljes valóságában, aki maga is ott tusakodott valaha a szenvedések nyoszolyáján, a testi-lelki kínok parttalan hullámai között. Résztvevő, aggódó lelkek veszik körül betegágyunkat, enyhet kínáló mosolyt ringatnak az ajkuk, vigasztaló szavak gyöngyei peregnék felénk. Mi szenvedő, beteg emberek azonban mivel sem törődve, konok, önző makacssággal a roppant zsarnok: az „én” rabbilincsei között vergődünk, egy idegeink és izmaink hálózatával körülhatárolt szűk kis világ középpontjában. Ilyenkor megszűnik számunkra a külső világ, a maga mindig megújuló kemény harcaival és kínálgzó szépségeivel, a folyton fejlődő, haladó emberiség a maga tűzlobogású eszméivel és eszményeivel, sas szárnyak helyett hollószárnyakat ölt hitünk, s az égi magasságok lelkünkben felvillanó biztató fénye — a remény — is csak tűnő szellőként suhan el mellettünk.

Áldassék a Te Neved Uram, hogy a szenvedések nyoszolyáján immár mind teljesebb fényben ragyog fel előtttem ama nagyszerű szemlélet lehetősége, amelynek peremén csigaházából kilép ismét az önző „én” és a zsarnokból újra alázatos szolgáddá szelidül a lázzadozó lélek. —

Hálát adok Néked, hogy mások fájdalma előtt immár ismét feltártad szívemet, s szemeim kútjának mélyéből fel-fel buzogtatod a részvét, őszinte, meleg könnyeit.

ny. g.

„A szellemi kincseket szét lehet osztani anélkül, hogy veszítene vele az ember. Sőt növekszenek, ha szétosztja azokat az ember. Arra kell törekednünk, hogy ilyen gazdagságra tegyünk szert” (Görög bölcs.)

Konfirmáció a budapesti egyházközségben

Május 18-án lélekemelő istentisztelet keretében konfirmáltak a budapesti egyházközség hitükben megerősödött ifjú tagjai. Összesen 30 lány és fiú tett bizonyosságot unitárius hitéről és vett úrvacsorát. A templomot a szülők, keresztszülők és a gyülekezet tagjai zsúfolásig megtöltötték.

Az istentiszteleti szolgálatot Györfi István lelkész imája vezette be, a meghatottság örömkönnyeit csillogtatva meg az ifjak és a gyülekezet tagjainak szemében. A szószéki szolgálatot R. Filep Imre lelkész látta el és ő vezette a konfirmációi szertartást is. Pethő István püspöki helynök buzditóan szolt a konfirmándusokhoz és a szülők, keresztszülők kézrátétele mellett megáldotta az Úrasztala körül áhítatosan térdeplő gyermekeinket. A konfirmációi szertartás keretében Király Éva, Józán Miklós, Kozma Jenő Gábor és R. Filep Katalin imádkoztak, a benső meggyőződés erejével.

Délután 6 órakor az új köntösbe öltözött Nagy Ignác utcai gyülekezeti teremben zajlott le a konfirmált ifjak beiktatása az egyházközség önálló tagjainak sorába. Ez a kedves ünnepség szolgált alkalmul arra is, hogy a gyönyörűen renovált és művészi értékű termet átadjuk ismét a gyülekezet tagjainak, elsősorban az ifjúságnak, hogy hitéleti buzgálkodásunknak szép otthona legyen. Áhítatot tartott Pethő István püspöki helynök. A lélekemelő áhítat meleg érzésekkel töltötte el a gyülekezetet, hálát adván Istennek, hogy hitünket, megújított életünknek ebben a szép otthonában, szabadon és a békességet építő ember erejével tudjuk megvallani és megélni. Beiktató és teremavató beszédet R. Filep Imre lelkész mondott. A hívek nagy serege buzgó figyelemmel kísérte az unitarizmus sok sajátos problémáját megvilágító beszédet, mely főképpen a „magunk reformációja” gondolatát hangsúlyozta. Az ifjakat az egyházközség tagjai sorába Mátéffy Géza gondnok fogadta be közvetlen és szívből fakadó szavakkal. Vadady Albertné, a szociális bizottság elnöke, mint anya és mint szolgálattelévő egyháztag szolt az ifjakhoz.

Szépség, tisztaság, építőerő, a szolgálat alázata és a hit ragyogta be ennek a felejthetetlen találkozásnak óráit.

A beiktatást követően magasrendű művészi műsorban gyönyörködött a gyülekezet és szűnni nem akaró tapsal jutalmazta Kovács János énekművész, valamint Katona Ágnes zongoraművésznő nagyszerű teljesítményét.

A pestszentlőrinci egyházközségben pünkösdi ünnepén 23 ifjú konfirmált, szép templomi ünnepség keretében. A hitükről vallást tevő fiatalok unitárius életünk jövő reményeire s hisszük, hogy fogadalmukhoz híven, anyaszentegyházunk hűséges és odaadó tagjai lesznek.

Június 1-én, a szokásos hónap első vasárnapi gyülekezeti evangélizációjukat megtartottuk. Dr. Szabó István presbiter evangélizációja után Egyed Mózes presbiter olvasott fel saját írásából. További műsort az egyházközség fiatalsága szolgáltatott szavallatokkal és zeneszámokkal. A jól sikerült összejevetelt dr. Bartalis Ákos gondnok zárta be. A szeretetvendégség asztalát ez alkalommal a csepeli és soroksári szórványhíveink terítették meg.

Az egyházközség állami lakótelepi templomának és gyülekezeti termének a tatarozását megkezdtek. A munkálatok idején, júliusban és augusztusban nem tartunk evangélizációs összejevetelt.

AZ UNITÁRIUS ÉLET előfizetési díja egész évre 12.— Ft. Kérjük olvasóinkat, hogy az „50.561—VIII. Unitárius Élet Kiadóhiv. Budapest” elnevezésű csekk-számlán előfizetéseiket befizetni szíveskedjenek.

4 UNITÁRIUS ÉLET

Dr. Miroslav Novák a csehszlovák egyház püspöke egyházunk elnökségéhez intézett baráti levelében írja a következőket: „Nagyon örvendtünk, hogy hírt halottunk eredményes munkájukról, melyet nemcsak az egyházban, hanem a békemozgalom szolgálatában is végeznek. Ez a mozgalom most készíti elő azt a kongresszust, amely a népek nagy találkozója lesz Stockholmban a leszerelés és a nemzetek közötti testvéri barátság ügyében. Prágában a napokban tartottuk a nemzetközi együttműködés konferenciáját az atomfegyverek ellen. Itt találkoztunk a magyar küldöttekkel is. Ez a konferencia megállapította, hogy az atomháború kérdése a kereszténység központi problémája, amelyért minden keresztény ember egyénileg felelősséggel tartozik.”

Nekünk éppen olyan nagy öröm, hogy a csehszlovák unitárius és szabadelvű testvéreinkkel nemcsak az egyházi munkában, hanem a békemozgalom széles mezén is egy vonalon haladunk.

DR. KISS ELEK kolozsvári unitárius püspök április 20-án már betegesen végezte el Gagyban Fodor Dénes lelkész beiktatását. Lábon hordta a szövődő tüdőgyulladást. Ma már hála Istennek jobban van, lábadozik, de orvosai tanácsára egyelőre kímélnie kell magát a fárasztó utazásoktól. A főtiszteendő úrnak mielőbbi teljes felgyógyulást kívánunk.

BALÁZS FERENC EMLÉKÜNNEPÉLYT tartottak Mészkon, május 11-én. A Balázs Ferenc vezetése alatt újjáépített templomban dr. Kovács Lajos főjegyző, mint püspökhelyettes prédikált. Balázs Ferenc munkásságát Lőrinczi László úrmósi lelkész idézte emlékbeszédében. A gyülekezet dalárdáját Kereki András egyházi főgondnok vezette, a sírnál Rostás Dénes csperes beszélt, az ünnepséget az egykoron Kocsordon is szolgált Székely Gergely mészki lelkész rendezte, igen ügyesen.

ÚJ ESPERESEK. A nemrégiben megalakult udvarhelyi egyházkör közgyűlésén az alábbi választásokat eszközölték. Esperes: Kelemen Imre, olánci: köri jegyző Végh Mihály homoródújfalusi; közügyigazgató dr. Szász Dénes székelyudvarhelyi lelkészek. Felügyelő gondnokok: dr. Csiki Andor ügyvéd és Péter Lajos ny. gimnáziumi igazgató-tanár. A keresztúri egyházkör az Ekárt Andor esperes elhalálozásával megüresedett helyre, a ciklus hátralevő részére Máthé Zsigmond lelkészt, köri jegyzőnek pedig Lukács Mózes lelkészt választotta meg. Felügyelő gondnok: ifj. Gyarmathy Lajos. — A kolozsi—tordaaranyosi körben az esperesi tisztséget Lőrinczi Dénes tordai lelkész lemondása óta — aki betegeskedése miatt vált meg e tiszttől — Rostás Dénes szentmihályi lelkész látja el.

ÚJ LELKÉSZEK: Dr. Kiss Elek püspök Gagyba, április 20-án Fodor Domokos lelkészt; Dr. Kovács Lajos főjegyző-püspökhelyettes pedig Kénosba Kiss Domokos, volt kadácsi lelkészt iktatta be április 27-én. A székelykeresztúri gyülekezet az Ekárt Andor halálával megüresedett lelkészi állásra ifj. Máthé Sándor magyarzsákodi lelkészt választotta meg.

EGYHÁZKÖRI TANÁCSUNK a május 30-án tartott ülésében az Unitárius Élet ezévi januári számában meghirdetett „Szentábrahám Mihály élete és munkássága” című pályamű beadási határidejét f. évi szeptember hó 15-ig meghosszabbította.

UNITÁRIUS ÉLET

Laptulajdonos a Magyarországi Unitárius Egyházkör Felelős szerkesztő és kiadó: Pethő István.

Évi előfizetési díja 12 forint.

Budapest, IX., Hőgyes Endre utca 3.

Táv: 137—186. Csekk: 50 561.

Zrínyi Nyomda, Budapest. — Felelős: Bolgár Imre.

Dr. Kaplay Imréné
Budapest
XII Torbágyi u. 2/c